

τεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. — ΞΕΝ. Πῶς τοῦτ' (ἔφην ἐγώ); — ΠΡ. Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ, εἰ μὴδὲν ἄλλο¹⁷⁴, προσποιούνται γε ἐπίστασθαι ἃ οὐκ οἶδασιν. Ἔως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρᾶν¹⁷⁵ πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἴτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως; ὥστε οὐδὲν οὗτοι ἐκείνων¹⁷⁶ βελτίους εἰσιν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ¹⁷⁷ Μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν, ὅτι οὐ Παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ ψευδο- παιδεΐαν, δι' ἣν ἀπατῶνται. Οὕτω δὲ διακείμενοι, οὐκ ἂν ποτε σωθῇεν.

Καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ Ξενοί¹⁷⁸ (ἔφη), ἐὰν μὴ οὕτω ποιῆτε, καὶ ἐνδιατρίβητε¹⁷⁹ τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβῆιν¹⁸⁰. Ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν¹⁷¹ τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. Εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὑμῖν ὧν νῦν ἀκούετε. — ΞΕΝ. Ποιήσομεν. Τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς Τύχης; οἶον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακὰ; Πάνυ γὰρ ἡμῖν παραδόξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. — ΠΡ. Ἄγε τοίνυν, πειρῶ (ἔφη) ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον¹⁸² περὶ ὧν ἂν σε ἐρωτῶ. — ΞΕΝ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο (ἔφην ἐγώ). — ΠΡ. Πότερον οὖν, καὶ κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ τὸ ζῆν¹⁸³; — ΞΕΝ. Οὐ μοι δοκεῖ, ἀλλὰ κακὸν (ἔφην ἐγώ). — ΠΡ. Πῶς οὖν ἀγαθὸν ἔστι τὸ ζῆν (ἔφη), εἴπερ τοῦτό ἐστι κακόν; — ΞΕΝ. Ὅτι¹⁸⁴ τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακὸν μοι δοκεῖ εἶναι τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. — ΠΡ. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; — ΞΕΝ. Ἐγωγε¹⁸⁵. — ΠΡ. Μὴ οὖν ἀπιθάνως λέγε¹⁸⁶, Ἀδύνατον γὰρ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. Οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν¹⁸⁷ καὶ φευκτὸν ἅμα αἰεῖ. — ΞΕΝ. Ἀπίθανον μὲν¹⁸⁸, ἀλλὰ πῶς οὐκ εἰ τὸ κακῶς ζῆν ᾧ ἂν ὑπάρχοι κακὸν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτῷ τὸ ζῆν ἔστιν¹⁸⁹; — ΠΡ. Ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ (ἔφη) ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν¹⁹⁰. Ἡ οὐ σοι φαίνεται; — ΞΕΝ. Ἀμέλει, οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. — ΠΡ. Τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν, κακὸν ἐστὶ τὸ δὲ ζῆν οὐ κακὸν ἐστίν· ἐπεὶ, εἰ ἦν κακόν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν¹⁹¹, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν¹⁹² ὅπερ ἐστὶ κακόν. — ΞΕΝ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. — ΠΡ. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι καὶ τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν εἶναι¹⁹³ τὸ ζῆν, οὔτε κακόν, ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ἐν τοῖς ἀρβύωστουσίν ἐστι

174) Ποιοῦσι 175) Δὲν κινουῦνται εἰς τὸ νὰ ὁρμήσωσιν, ὥς νὰ ὁρμήσωσιν. 176) Τῶν ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. 177) Σύνειμι. 178) Οὐκ ἂν ποτε σωθῇητε. 179) Καὶ ἐὰν μὴ ἐνδιατρίβητε. 180) Μέχρις οὐ τὰ προσκτηθῆτε ὡς ἰδίας σας πεποιθήσεις. 181) Νὰ μὴ διακόπτητε τὴν μελέτην σας. 182) Τί σοι φαίνεται. 183) Τὸ ζῆν εἶναι ἀγαθὸν εἰς ἄνθρωπον ἂν ζῇ κακῶς. 184) Διότι· ἀποκρίνεται εἰς τὸ πῶς. 185) Μάλιστα. 186) Μὴ ὁμιλῆς μὲ τρόπον ἀπίθανον· μὴ λέγε ἀπίθανα. 187) Ἄξιον ἐκλογῆς, ἐπιθυμητόν. 188) Τοῦτο, τὸ νὰ ἦναι συγχρόνως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα αἰρετὸν καὶ φευκτόν. 189) Πῶς τὸ ζῆν δὲν εἶναι κακόν, ὅταν ἦναι κακὸν τὸ κακῶς ζῆν εἰς τὸν ἔχοντα τοῦτο, δηλ. εἰς τὸν κακῶς ζῶντα. Περινενομημένη φράσις κατὰ σοφιστικὸν τρόπον. 190) Ἄλλο ζῆν, καὶ ἄλλο κακῶς ζῆν. 191) Ἄν τὸ ζῆν ἦτον κακὸν ἤθελεν ἐνυπάρχει κακόν τι καὶ εἰς τοὺς καλῶς ζῶντας. 192) Διότι ἐνυπάρχει εἰς αὐτοὺς τὸ ζῆν. 193) Πλεονάζει τὸ εἶναι, ἢ ὑπερνοητέον τὸ δυνατόν ὡς ἀντικείμενον τοῦ εἶναι. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι τὸ ζῆν οὔτε καλόν οὔτε κακόν.